

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: B2-26Csp/52/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1221201777
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Alžbeta Strajňáková PhD.
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2024:1221201777.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV sudkyňou JUDr. Mgr. Alžbetou Strajňákovou, PhD. v sporovej veci žalobcu: O. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. X, N., proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast.: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a iné, takto

rozhodol:

- Súd zamietá návrh žalobcu na prerušenie konania.
- Súd odmieta podanie žalobcu zo dňa 13.11.2022, doručené súdu na pojednávaní dňa 14.11.2022, označené ako "návrh o zaplatenie 5.502,13 Eur s príslušenstvom".
- Súd určuje, že dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá je uvedená v článku IX. Zmluvy o OTP refinanc exprese č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 25.10.2013, uzavretej medzi OTP Bankou Slovensko, a.s. ako bankou a žalobcom ako dlžníkom, je ako neprijateľná zmluvná podmienka neplatná.
- Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi finančné zadosťučinenie vo výške 100 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 33 %.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava II dňa 19.03.2021 sa žalobca domáhal vydania rozsudku, ktorým by súd: (I) určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy zo ZMLUVA O OTP REFINANC EXPRES č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 25.10.2013 uzavretá medzi žalobcom a dodávateľom OTP Banka Slovensko, a.s. je neplatná; (II) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi finančné zadosťučinenie 100 Eur. Zároveň žalobca žiadal priznať mu náhradu trov konania. Žalobou uplatnený nárok žalobca odôvodnil tým, že s dodávateľom OTP Banka Slovensko, a.s. uzavrel spotrebiteľskú zmluvu, ktorá sa stala právnym rámcom na poskytnutie finančných prostriedkov. Ide o formulárovú typovú, predtlačенú spotrebiteľskú zmluvu - úverovú zmluvu č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 25.10.2013. Žalobca považoval zmluvu za problematickú a z eurokonformného hľadiska za najmenej z časti za neudržateľnú. Vzťah účastníkov sa dostal do krízového stavu a javí sa, že platnosť právneho úkonu bude musieť posúdiť súd. V zmluve sú okrem iného neprijateľné podmienky a ustanovenia v rozpore s § 54 ods. 1 a inými kogentnými ustanoveniami zákona (neprijateľná rozhodcovská doložka, sankčné poplatky, dohoda o zrážkach zo mzdy, poplatky a pod.). Súčasťou typovej formulárovej zmluvy, ktorej znenie bolo vopred pripravené zo strany veriteľa, je aj Dohoda o zrážkach zo mzdy v článku IX. Žalovaný sa stal na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 28.02.2017 postupníkom a napriek spornosti veci požiadal zamestnávateľa žalobcu o vykonávanie zrážok zo mzdy. Napriek skutočnosti, že neexistuje žiadne súdne rozhodnutie, ktoré by uložilo žalobcovi povinnosť plniť, vykonávajú sa žalobcovi zrážky zo

mzdy bez ohľadu na existenciu sporu. Veriteľ výšku dlhu sám jednostranne diktuje a to bez akéhokoľvek odsúhlasenia súdom. Výzvu žalovaného zamestnávateľovi žalobcovi o vykonávanie zrážok zo mzdy žalobca preukázal listom zo dňa 27.05.2020. Tým zároveň žalobca osvedčil vecnú súvislosť medzi zrážkami zo mzdy a spornou Dohodou o zrážkach zo mzdy. Inštitút Dohody o zrážkach zo mzdy žalobca považoval za rozporný s právom Európskej únie a pre rozpor s medzinárodnou zmluvou je preto aj v predmetnej veci neplatný (§ 39 Občianskeho zákonníka). Pre rozhodnutie predmetnej veci je zásadný výklad buď Ústavného súdu alebo Súdneho dvora Európskej únie. Súčasťou žaloby je preto aj návrh na prerušenie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy a predloženie veci Ústavnému súdu SR alebo Súdneho dvora EÚ podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (Ú. v. EÚ C 115, 2008 "ZFEU") a čl. 19 ods. 3 písm. b) Zmluvy o Európskej únii. Ďalej žalobca uviedol, že v prípade dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov podľa § 551 Občianskeho zákonníka ide o tzv. mimosúdne zrážky zo mzdy, ktoré umožňujú postihovať majetok dlžníka. Dlžník tieto zrážky nedokáže priamo voči svojmu zamestnávateľovi zastaviť a to napriek neexistencii súdneho rozhodnutia, ktoré by judikovalo sporný právny vzťah. Moc nad majetkom žalobcu je koncentrovaná v rukách veriteľa, ktorý na stanovenie výšky pohľadávky a jej príslušenstva na účely mimosúdneho postihnutia majetku žalobcu nepotrebuje súdne rozhodnutie. Uzavretá zmluva poskytuje veriteľovi priamo právny priestor na postihnutie majetku spotrebiteľa a to vrátane plnení z neprijateľných zmluvných podmienok, prípadne plnení v rozpore s kogentnými ustanoveniami zákona. Takýto inštitút sa tak dostáva do zásadnej kontroverzie s právom Európskej únie a čl. 7 Ústavy SR (rozpor medzinárodnou zmluvou). Pochybnosti vyplývajú z judikatúry Súdneho dvora, podľa ktorej je spotrebiteľ v slabšej pozícii z hľadiska informovanosti či vyjednávacej pozície. Ďalej žalobca uviedol, že na veci má naliehavý právny záujem na určení neplatnosti právneho úkonu. Deklarovaním neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy žalovaný stratí akúkoľvek legitimitu na použitie tohto kontroverzného zabezpečovacieho úkonu v spotrebiteľských právnych veciach. Vyrieši sa tým (ne) prístupnosť Dohody o zrážkach zo mzdy čo do základu právnej otázky, čím judikatúra odôvodňuje naliehavý právny záujem (6Cdo 192/2010, 1Cdo 91/2006). Taktiež žalobca navrhol určenie dôvodu, že Dohoda o zrážkach zo mzdy predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 Občianskeho zákonníka. Hrubá nerovnováha je daná z vyššie uvedených dôvodov tým, že veriteľovi umožňuje svojvoľné určenie výšky dlhu a postihnutie majetku. Žalovaný dojednal podmienku, že ak sa klient oneskorí so splácaním úveru, je spoločnosť oprávnená požadovať, aby klientovi vykonával platca jeho mzdy (zamestnávateľ) mesačnú zrážku zo mzdy podľa úverovej zmluvy, a to až do uhradenia dlžných splátok úveru. Klient podpisom tejto zmluvy dáva zamestnávateľovi príkaz k pravidelnej úhrade týchto nových splátok úveru ponížením jeho pohľadávok na mesačnú výplatu mzdy a k jeho uhradeniu na účet spoločnosti a súčasne spoločnosť oprávňuje k ich prijatiu s tým, že zamestnávateľ je povinný tieto splátky pravidelne hradiť a spoločnosť oprávnená prijímať nie len do úplného vrátenia celého poskytnutého úveru súčasne s úrokmi, ale i s úrokmi s oneskorením sa, zmluvných pokút, náhrad škôd, poplatkov za poskytnuté služby a ostatných záväzkov klienta z úverovej zmluvy. Táto dohoda sa vzťahuje i na budúcich platcov mzdy klienta, ako i na iné príjmy klienta, s ktorými sa pri výkone rozhodnutia nakladá ako so mzdou, čo je v rozpore so zákonom a je neprijateľnou podmienkou. Žalobca bol presvedčený, že zrážky zo mzdy zvlášť na plnenia z nekalých podmienok citlivo zasiahnu do sociálnej sféry spotrebiteľa a jeho rodiny a preto sú akceptovateľné iba zrážky zo mzdy v exekúcii, v rámci ktorej súd dohľadne v rámci princípu ochrany povinného na neprimeranosť. Je absolútne neprípustné, aby si dodávateľ vyhradil právo splátok, čím môže v istých situáciách vážne ohroziť rodinu. Podstatnou skutočnosťou v zmysle platnej legislatívy je, že ustanovenie úverovej zmluvy s poukazom na úverové podmienky nie je možné považovať za dohodu o zrážkach zo mzdy, ktoré bez osobitného vyjednávania je neprijateľná. Ide jednoznačne o neakceptovateľnú zmluvnú podmienku. Žalobca žiadal, aby súd rozhodol o určení neplatnosti neprijateľných podmienok a tak ustálil práva a povinnosti zmluvných strán v súlade s úniou právom. Žalobca mal za to, že v dôsledku neplatnosti neprijateľných podmienok neobstojí konanie žalovaného ani zmluva ako celok. Svoju žalobu žalobca opieral i o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozhodnutiach ustálil, ako je uvedené v Uznesení sp. zn. 6Cdo/27/2018 zo dňa 28. marca 2019, najmä v bodoch 14 a 15, že žaloba, ktorou sa žalobca (majúci v právnom vzťahu, ktorého sa vec týka, postavenie spotrebiteľa) domáha vyslovenia (určenia) neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. vyslovenia (určenia) ich neplatnosti z dôvodu neprijateľnosti, nie je určovacou žalobou v zmysle § 137 ods. 1 písm. c) C. s. p. (predtým v zmysle § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku). K tomuto právnomu záveru dospel aktuálne najvyšší súd už v rozhodnutí z 28. februára 2019 sp. zn. 6 Cdo 127/2017, v ktorom uviedol, že ide o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4 a 5 a § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.). V prípade takejto žaloby

nie je preto potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem. Vychádza totiž z predpokladu, že dodávateľ porušuje svoju povinnosť nepoužívať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách. Je založená na protiprávnom konaní dodávateľa voči spotrebiteľovi. Kladným rozhodnutím o takejto žalobe sa priamo nedeclaruje (ne)existencia práva, ale sa deklaruje existencia nečestnej podmienky, ktorá je v spotrebiteľskej zmluve od jej vzniku. Možno ju uplatniť len v prípade spotrebiteľskej zmluvy a odlišným je aj účel, ktorému má slúžiť (jej cieľom je zabrániť používaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky). Žaloba o vyslovenie, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľná, je osobitným právnym prostriedkom ochrany spotrebiteľa, a to obdobne, ako je napríklad v prípadoch ochrany pred diskrimináciou považovaná za takýto osobitný právny prostriedok ochrany práva žaloba o vyslovenie, že bolo porušené právo žalobcu na rovnaké zaobchádzanie, alebo v prípadoch ochrany osobnostných práv žaloba o vyslovenie, že určitý výrok je nepravdivý, resp. že bolo určitým spôsobom neoprávnene zasiahnuté do osobnostných práv. Povaha takejto žaloby ako osobitného právneho prostriedku ochrany spotrebiteľa (a teda nie ako určovacej žaloby) bola naznačená už v rozhodnutí najvyššieho súdu zo 14. septembra 2016 sp. zn. 6 Cdo 389/2015. V tomto rozhodnutí najvyšší súd v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva, konštatoval, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním doručeným súdu dňa 21.12.2021, v ktorom uviedol, že v prvom rade je podľa názoru žalovaného sporná právna otázka, či žalobu možno (podľa názoru žalobcu) subsumovať pod ust. § 137 písm. d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj "CSP"). Z vyššie citovaného ustanovenia vyplýva, že určenie právnej skutočnosti, akou je aj platnosť či neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy, sa možno domáhať za podmienky, že možnosť určenia takejto skutočnosti vyplýva z osobitného právneho predpisu. Žalobca v podanej žalobe neuviedol príslušný osobitný právny predpis, z ktorého by možnosť určenia neplatnosti Dohody uzavretej dňa 25.10.2013 vyplývala. Podľa názoru žalovaného, žaloba na určenie neplatnosti Dohody, ako žaloba podľa ust. § 137 písm. d) CSP nemá oporu v zákone, keďže možnosť jej podania nevyplýva zo žiadneho osobitného predpisu. Podľa názoru žalovaného žaloby o určenie právnej skutočnosti sú prípustné len vtedy, ak ich pripúšťa osobitný predpis, napr. určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa Zákonníka práce, výpovede nájmu bytu podľa Občianskeho zákonníka, uznesenia valného zhromaždenia podľa Obchodného zákonníka alebo dobrovoľnej dražby podľa zákona o dobrovoľných dražbách. Ak by sme prijali záver o tom, že žalobca požaduje určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, potom navrhované znenie petitu žalobcu neobstojí, nakoľko v predmetnom petite niet zmienky o neprijateľnosti zmluvnej podmienky, požaduje sa len neplatnosť Dohody ako takej. Ak by sa súd stotožnil s tým, že možnosť podania takejto žaloby zo žiadneho osobitného zákona nevyplýva, je potom nevyhnutné prípustnosť žaloby skúmať podľa ust. § 137 písm. c), kde je nevyhnutné skúmať naliehavý právny záujem na požadovanom určení (neplatnosti Dohody) - tento mať za preukázaný, pričom podľa názoru žalovaného niet pochyb o absencii tejto imanentnej podmienky pre vedenie konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým. V predmetnej právnej veci však podľa názoru žalovaného nie je daný naliehavý právny záujem o určenie neplatnosti Dohody, ktoré určenie neplatnosti žalobca navrhuje po 8 rokoch odo dňa podpisu Dohody - do tohto času takto koncipovaná Zmluva pre žalobcu problém nepredstavovala. S poukazom na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je posúdenie naliehavého právneho záujmu otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností. Vo vzťahu k prvej prejudiciálnej otázke možno konštatovať, že právne postavenie medzi žalobcom a žalovaným nie je neisté. Na tomto mieste žalovaný poukázal na skutočnosť, že si pohľadávku vyplývajúcu zo Zmluvy uplatnil žalobou zo dňa 22.01.2018. V predmetnej veci bolo na tamajšom súde rozhodnuté platobným rozkazom zo dňa 11.05.2018 sp. zn. 52Csp/11/2018, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 19.06.2018 - vo veci teda bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté. Na podklade tohto platobného rozkazu bola vedená exekúcia pod sp. zn. 36Ek/1380/2018, ktorá bola dňa 13.01.2020 ukončená vymožením priznaného nároku. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že právoplatný platobný rozkaz zakladá prekážku res iudicata a teda titul (Zmluva), ktorý bol zabezpečený dohodou o zrážkach zo mzdy je nesporný a potvrdený súdom. Ohľadom požadovaného primeraného finančného

zadosťučinenia (ktorý postup možno subsumovať pod § 137 písm. d) s poukazom na zák. č. 250/2007 Z. z.) vo výške 100 Eur je podľa názoru žalovaného zrejme, že žalobca do dnešného dňa nie je osobou, ktorá na súde úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 250/2007 Z. z.") alebo osobitnými predpismi (pri aplikácii ust. § 26 ods. 3 - staršieho zákona 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ktorého znenie je obdobné ako znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.). Žiadne také právoplatné rozhodnutie vo veci samej neexistuje (žalobca ho nepredložil, naopak žalovaný predložil právoplatné rozhodnutie na plnenie). Na základe uvedeného je nutné prijať právny záver, že žalobcovi nevznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Žalobca tiež ničím nezodpovedal, v čom malo dôjsť k porušeniu spotrebiteľského práva, resp. na základe akých skutočností považuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 100 Eur za primeranú. Žalobca v podanej žalobe ani neoznačil porušenie konkrétnych spotrebiteľských práv, resp. spotrebiteľského práva, v dôsledku porušenia ktorých mu podľa jeho názoru tento nárok mal vzniknúť a preto z objektívnych dôvodov nevie zaujať voči tomuto nároku konkrétnu procesnú obranu. V tejto súvislosti však žalovaný uviedol, že v súdenom prípade nie je subjektom, ktorý so žalobcom uzatvoril Zmluvu a preto aj v prípade, ak by žalobca takéto porušenie označil, žalovaný nemôže byť subjektom, ktorý za takéto porušenie spotrebiteľských práv a povinností žalobcu zodpovedá. Podľa Zmluvy o postúpení pohľadávok bol týmto subjektom peňažný ústav poskytujúci úver - teda postupca, ktorý predmetnú pohľadávku voči žalobcovi následne odpredal žalovanému. Z uvedeného je zrejme, že žalovaný nie je vo vzťahu k takémuto nároku pasívne vecne legitimovaný, nakoľko nie je osobou, ktorá za uvádzané porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zodpovedá. Žalovaný si len uplatnil odkúpenú pohľadávku voči žalobcovi (pričom výšku tejto pohľadávky deklaroval peňažný ústav v prílohe k Zmluve o postúpení pohľadávok). V súvislosti s uplatnením odkúpenej pohľadávky nevznikla konaním žalovaného žalobcovi žiadna ujma a ani neboli porušené žiadne žalobcove spotrebiteľské práva a preto nebola naplnená hypotéza § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. - žalovaný totiž nie je porušiteľom spotrebiteľských práv žalobcu, ako to vyžaduje zákonodarca v predmetnom ustanovení § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Z vyššie uvedeného je zrejme, že nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie je zjavne nedôvodný. Okrem toho nie je možné určiť základný predpoklad úspechu primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko to zákon o spotrebiteľských úveroch podľa názoru žalovaného neumožňuje. K platnosti Dohody o zrážkach zo mzdy žalovaný uviedol, že dohodu o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov upravuje § 551 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ide o dobrovoľné vykonávanie zrážok na základe písomnej dohody medzi veriteľom a dlžníkom o zrážkach zo mzdy. Ide o zabezpečovací inštitút, ktorým sa súčasne pohľadávka veriteľa aj uspokojuje. Dlžník dáva súhlas k tomu, aby sa pohľadávka postupne uspokojovala zrážkami zo mzdy. Dohoda musí mať písomnú formu, ktorej podstatným znakom je súhlas dlžníka s vykonávaním zrážok z jeho mzdy. Dohoda je účinná až potom, čo sa pohľadávka veriteľa stala zročnou a veriteľ ju predloží platiteľovi mzdy dlžníka. Z § 551 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že veriteľ nadobúda proti platiteľovi mzdy právo na výplatu zrážok okamihom predloženia dohody platiteľovi mzdy. Následne je platiteľ mzdy dlžníka povinný zrážať a vyplácať veriteľovi zrážky z dlžníkovej mzdy, a to pravidelne až do uspokojenia veriteľovej pohľadávky. Žalovaný zastával názor, že v zmysle vyššie citovanej úpravy nie je obligatórnou náležitosťou dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov samostatnosť na osobitnej listine, pričom § 5a ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa nadobudol účinnosť až dňa 01.05.2014 (prípadná platnosť dohody o zrážkach zo mzdy z hľadiska jej náležitostí sa posudzuje podľa práva platného v čase jej vzniku). Žalovaný zároveň uviedol, že v čase podpisu Zmluvy nebola zákonom upravená ani veľkosť písma, keďže uvedená právna úprava bola prijatá až Nariadením vlády Slovenskej republiky č. 141/2014 Z. z. účinným od 01.01.2015, pričom žalovaný mal za to, že Zmluva je písaná dostatočne veľkým písmom. Právny predchodca žalovaného, t.j. toho času OTP Banka Slovensko, a.s., v čase uzatvorenia Zmluvy, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli obchodné podmienky, splnil všetky zákonné náležitosti v zmysle zákonných ustanovení platných v čase uzatvorenia Zmluvy. Uzavretá Dohoda má teda všetky zákonné náležitosti potrebné pre svoju platnosť. Názor žalobcu, že ustanovenia o Dohode neboli individuálne dojednané a nemal možnosť ich odmietnuť sú podľa žalovaného nepreukázané a účelové. Žalobca neuviedol jedinú výhradu k obsahu Zmluvy či Dohody v čase podpisu. Žalovaný mal za to, že Dohoda predstavuje jednu z foriem zabezpečenia poskytnutého úveru, pričom zabezpečenie pohľadávky je zákonom aprobovaný inštitút aj keď je zmluvnou stranou spotrebiteľ - o to viac v čase podpisu Zmluvy. Pri výške pohľadávky je podľa názoru žalovaného žiaduce zabezpečenie, pričom toto bolo v samostatnom článku Zmluvy - zreteľne označené v zornom poli čitateľa, v samostatnom článku na pol normovanej strane, teda nebolo možné ho prehliadnuť. Opätovne je nutné na tomto mieste zdôrazniť, že požiadavka

na samostatnej listine v čase podpisu neexistovala, t. j. k porušeniu právnej normy dôjsť nemohlo, ak v tom čase neexistovala. Obsah zmluvy bol dodávateľom (právnym predchodcom žalovaného) sice vopred pripravený, čo však nie je v zmluvných vzťahoch ničím výnimočný jav, pretože návrh zmluvy, resp. zmluvu v písomnej podobe, vždy musí niektorá zo zmluvných strán pripraviť, aj keď žalobca na obsahu Dohody alebo Zmluvy neparticipoval. Opačným výkladom by bolo nutné právne uzavrieť, že všetky zmluvy, ktoré hromadne uzatvárajú štátne energetické podniky, banky, mobilní operátori atď. so spotrebiteľmi sú neplatné, čo žalovaný považuje za výklad ad absurdum. Žalovaný mal za to, že Zmluva neobsahuje žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, obsahuje všetky náležitosti kladené zákonom o spotrebiteľských úverov platným v čase podpisu. Žalobca svojim podpisom potvrdil, že obsahu Zmluvy, vrátane obchodných podmienok, porozumel a prejavil vôľu byť nimi viazaný. Predmetné ustanovenie o Dohode neobsahuje žiadne zložité, resp. zavádzajúce právne formulácie. Európsky súd pre ľudské práva definuje spotrebiteľa ako osobu v rozumnej miere dobre informovanú, vnímavú a obozretnú. Z takejto dikcie je potom možné vyvodiť, že spotrebiteľ by si mal byť vedomý svojho konania, a teda reflektujúc na konkrétnu žalobu žalobcu, ak žalobca Zmluve nerozumel, mohol ju odmietnuť podpísať. Podpísaním Zmluvy však žalobca prejavil súhlas s prípadným zrážaním zo mzdy, pričom uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy nevylučoval ani samotný zákon. Vzhľadom na to žalovaný nepovažoval za preukázané, že by sama dohoda o zrážkach zo mzdy spôsobovala značnú nerovnováhu v právach žalobcu a žalovaného a že by bola neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá by bola v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu o neurčitosti dohody o zrážkach zo mzdy pre neuvedenie výšky pohľadávky. Pri dohode o zrážkach zo mzdy však už podľa § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka postačuje, ak je v nej označená pohľadávka veriteľa, ktorá sa zabezpečuje. Pohľadávka je identifikovaná dostatočne vtedy, ak je identifikovaný jej právny základ, listina, v ktorej je obsiahnutá, účastníci zmluvy a pod., pričom všetky tieto údaje Zmluva preukázateľne obsahuje. Na základe uvedeného žalovaný nesúhlasil s podanou žalobou, považoval ju za nedôvodnú v celom rozsahu, navrhoval žalobu zamietnuť a žalovanému priznať nárok na náhradu trov konania.

3. Na pojednávaní konanom dňa 14.11.2022 žalobca súdu doručil podanie zo dňa 13.11.2022, označené ako "návrh o zaplatenie 5.502,13 Eur s príslušenstvom", v ktorom uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný v písomnom vyjadrení uviedol, že si nárok z úverovej zmluvy prejednávanej v tomto konaní uplatnil exekúciou v exekučnom konaní 36Ek/1380/2018, ktoré bolo dňa 13.01.2020 ukončené vymožením priznaného nároku, je nesporné, že si uplatnil duplicitne nárok z totožnej zmluvy Dohodou o zrážkach zo mzdy, ktorú žalobca žiada vyhlásiť za neplatnú. Vzhľadom na skutočnosť, že zo mzdy žalobcu zamestnávateľ vykonal zrážky v prospech žalovaného na základe doručenej žiadosti žalovaného o vykonávanie zrážok zo mzdy žalobcu a to spolu 5.502,13 Eur a to jednotlivo 877,95 Eur za 5/2020, 502,75 Eur za 6/2020, 682,24 Eur za 7/2020, 551,17 Eur za 8/2020, 602,14 Eur za 9/2020, 424,14 Eur za 10/2020, 813,07 Eur za 11/2020, 769,70 Eur za 12/2020 a 278,97 Eur za 1/2021, je nesporné, že žalovanému uvedená suma nepatrí. Žalobca žiadal, aby súd vyhlásil rozsudok, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 5.502,13 Eur s úrokom 5% ročne zo sumy 5.502,13 Eur odo dňa 14.11.2022 do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Nakoľko z uvedeného podania nebolo zrejmé, čo ním žalobca presne sleduje, t.j. či má súd uvedené podanie považovať za rozšírenie žaloby o ďalší nárok a to o nárok na zaplatenie 5.502,13 Eur s príslušenstvom, pričom žalobca stále trvá aj na určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, alebo sa žalobca v konaní plánuje domáhať už len zaplatenia 5.502,13 Eur s príslušenstvom, súd uznesením č.k. 26Csp/52/2021-202 zo dňa 27.03.2023 žalobcu vyzval, aby v lehote 10 dní odstránil vady tohto podania. Zároveň súd žalobcu poučil, že podľa § 129 ods. 3 CSP, ak sa v lehote určenej súdom podanie nedoplní alebo neopraví, súd podanie odmietne.

4. S účinnosťou od 01.06.2023 prešiel výkon súdnictva v civilných veciach (teda aj v tejto právnej veci) z Okresného súdu Bratislava II na Mestský súd Bratislava IV (v rámci tzv. reformy súdnej mapy).

5. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s nasledovnými listinnými dôkazmi: zmluva o OTP refinanc exprese č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 25.10.2013, výzva na realizáciu zrážok zo mzdy zo dňa 27.05.2020, prehľad tretinových exekúcií v období 01.01.2019-31.01.2021 zo dňa 05.02.2021, výplatné pásky za 5/2020, 6/2020, 7/2020, 8/2020, 9/2020, 10/2020, 11/2020, 12/2020 a 1/2021, žiadosť o vyznačenie právoplatnosti platobného rozkazu a platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava II č.k. 52Csp/11/2018-68 zo dňa 11.05.2018. Zároveň si súd pripojil spis Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 52Csp/11/2018, z ktorého pripojil nasledujúce listiny: návrh na vydanie platobného rozkazu spolu s prílohami: zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 28.02.2017, príloha k zmluve o postúpení pohľadávok, zmluva o OTP refinanc exprese č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 25.10.2013, všeobecné obchodné

podmienky, posledná výzva pred zosplatnením zo dňa 11.03.2015 s doručovacou obálkou, vyhlásenie úveru za predčasne splatný zo dňa 24.04.2015 s doručovacou obálkou, oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 03.03.2017, pokus o zmier zo dňa 03.01.2018, výpis z účtu; platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava II č.k. 52Csp/11/2018-68 zo dňa 11.05.2018 spolu s poučením o procesných právach a povinnostiach strán sporu, s doručenkou a doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti.

6. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledujúci skutkový stav: dňa 25.10.2013 žalobca ako dlžník a právny predchodca žalovaného - OTP Banka Slovensko, a.s. ako banka uzatvorili zmluvu o OTP refinanc exprese č. XXX/XXXX/XXSU, na základe ktorej právny predchodca žalovaného poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver v sume 25.000 Eur, ktorý bol dlžník povinný splatiť v 119. mesačných splátkach (118 splátok vo výške 260,83 Eur a 119. splátka vo výške 259,49 Eur). Úver bol poskytnutý za úrokovú sadzbu vo výške 4,50 % ročne, RPMN bola vo výške 4,68 %, priemerná hodnota RPMN bola vo výške 13,44 %, celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť bola vo výške 31.134,31 Eur. Súčasťou uvedenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere bol článok IX. Dohoda o zrážkach zo mzdy. V zmysle článku IX. bod 1. zmluvy, dlžník týmto zabezpečuje v zmysle § 551 Občianskeho zákonníka uspokojenie pohľadávky Banky vo výške 25.000,00 Eur, s príslušenstvom a poplatkami z tejto zmluvy o úvere, resp. z odstúpenia od tejto zmluvy o úvere, zrážkami zo mzdy (Iných príjmov), ktorú(é) poberá alebo bude poberať od platiteľa mzdy (platiteľa Iných príjmov, s ktorými sa pri výkone rozhodnutia nakladá ako so mzdou). Zrážky sa budú vykonávať vo výške, ktorá zodpovedá maximálnej prípustnej výške zrážok podľa predpisov upravujúcich zrážky zo mzdy (Iných príjmov) pri výkone rozhodnutia. Okamihom, keď sa platiteľovi mzdy (Iných príjmov) táto dohoda predloží, nadobúda Banka proti platiteľovi mzdy (Iných príjmov) právo na výplatu uvedených zrážok. Ak dôjde k zmene platiteľa mzdy (Iných príjmov), predloží sa táto dohoda novému platiteľovi mzdy (Iných príjmov) a povinnosť vykonávať zrážky má tento nový platiteľ mzdy (Iných príjmov). Dlžník sa zaväzuje vždy najneskôr do desiatich dní oznámiť Banke každú zmenu aktuálneho platiteľa mzdy alebo Iného príjmu (zánik príjmu, zmenu zamestnávateľa, vznik nového príjmu, nového platiteľa mzdy či Iného príjmu atď.), a to vrátane presnej špecifikácie platiteľa, typu príjmu a predpokladanej, resp. dohodnutej výšky príjmu. V zmysle článku IX. bod 2. zmluvy, v prípade, ak Dlžník nebude riadne a včas plniť svoje záväzky z tejto zmluvy o úvere alebo z odstúpenia od nej Banka žiada platiteľa mzdy (Iných príjmov), aby jej uvedenú sumu zrážok poukazoval vždy v deň výplaty mzdy (Iného príjmu) na účet Banky, ktorého číslo mu Banka písomne oznámi a to až do doby, pokiaľ mu Banka písomne neoznámi, že jej pohľadávka s príslušenstvom a poplatkami je splatená. V zmysle článku IX. bod 3. zmluvy, dlžník súhlasí s tým, aby mu platiteľ mzdy (Iných príjmov) vykonával zrážky podľa bodu 1 a 2 tohto článku zmluvy a poukazoval Ich Banke. Dlžník súhlasí, aby Banka predložila túto zmluvu o úvere jeho platiteľovi mzdy resp. Iných príjmov/zamestnávateľovi za účelom vykonávania zrážok zo mzdy (Iných príjmov) v prípade, ak Dlžník nebude riadne a včas plniť svoje záväzky z tejto zmluvy o úvere alebo z odstúpenia od nej. V zmysle článku IX. bod 4. zmluvy, Banka ďalej žiada platiteľa mzdy (Iných príjmov), aby v prípade zmeny zamestnania Dlžníka (ukončenia pracovnoprávneho vzťahu) Informoval o tom Banku a postúpil túto dohodu - zmluvu o úvere novému zamestnávateľovi (platiteľovi Iných príjmov), s čím Dlžník súhlasí. V prípade, ak nový zamestnávateľ nie je známy, vráti túto dohodu - zmluvu o úvere Banke. V zmysle článku IX. bod 5. zmluvy, podľa tejto dohody sa budú vykonávať zrážky zo mzdy resp. iných príjmov aj od ďalších platiteľov mzdy (platiteľov Iných príjmov), od ktorých bude Dlžník poberať mzdu resp. Iný príjem.

7. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.02.2017 uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu (OTP Banka Slovensko, a.s.) a žalovaným v spojení s prílohou k tejto zmluve vyplýva, že OTP Banka Slovensko, a.s. postúpila na žalovaného pohľadávku voči žalobcovi vyplývajúcu z predmetného zmluvného vzťahu v celkovej sume 27.660,71 Eur, z toho istina vo výške 23.645,67 Eur. Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 03.03.2017 vyplýva, že OTP Banka Slovensko, a.s. oznámila žalobcovi, že postúpila svoju pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy na žalovaného.

8. V návrhu na vydanie platobného rozkazu (v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 52Csp/11/2018) žalovaný (v danom prípade v pozícii žalobcu) uviedol, že jeho pohľadávka predstavovala ku dňu postúpenia pohľadávky sumu vo výške 27.660,71 Eur, z toho istina vo výške 23.645,67 Eur; zároveň uviedol, že žalovaná suma predstavuje sumu vo výške 5.000 Eur, pričom pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 5.000 Eur, zvyšnú časť dlžnej sumy si v tomto konaní neuplatňuje. Na základe vyššie uvedeného Okresný súd Bratislava II vydal dňa 11.05.2018 platobný rozkaz č.k. 52Csp/11/2018-68, ktorým žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 5.000 Eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 5.000 Eur od 01.03.2017 do zaplatenia ako aj zaplatiť

trovy konania vo výške 686,34 Eur. Ako vyplýva z doručenky, platobný rozkaz spolu s návrhom na vydanie platobného rozkazu vrátane príloh a poučenia bol žalobcovi doručený do vlastných rúk dňa 03.06.2018. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 19.06.2018.

9. Z listu žalovaného adresovaného zamestnávateľovi žalobcu - spoločnosti Duslo, a. s. zo dňa 27.05.2020 vyplýva, že žalovaný zamestnávateľovi žalobcu oznámil postúpenie pohľadávky OTP Banky Slovensko, a.s. na žalovaného a súčasne ho vyzval, aby žalobcovi na základe dohody na realizáciu zrážok zo mzdy alebo iného príjmu zrážal a veriteľovi vyplácal dohodnuté zrážky zo mzdy alebo z iných príjmov. Rozpis dlhu k 27.05.2020 predstavoval spolu sumu 25.455,98 Eur, z toho istina vo výške 18.392,09 Eur. Z prehľadu tretinových exekúcií v období od 01.01.2019 do 31.01.2021 vyplýva, že zamestnávateľ zrazil zo mzdy žalobcu sumu spolu vo výške 5.502,13 Eur, ktorú poukázal žalovanému.

10. Podľa § 162 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako "CSP"), súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania.

11. Podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP, súd konanie preruší, ak podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

12. Podľa § 162 ods. 3 CSP, o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

13. Podľa § 1 ods. 2 prvej vety zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len "zákon č. 129/2010 Z. z."), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

14. Podľa § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. Podľa § 5a ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014, neprípustné je zabezpečenie uspokojenia pohľadávky alebo splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov v prospech predávajúceho alebo inej osoby, ibaže táto dohoda bola uzavretá vo forme osobitnej listiny, spotrebiteľ bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia a mal možnosť ju odmietnuť.

16. Podľa § 52 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len "Občiansky zákonník"), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

17. Podľa § 53 ods. 1, 2, 3 a 5 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

18. Podľa § 551 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, uspokojenie pohľadávky možno zabezpečiť písomnou dohodou medzi veriteľom a dlžníkom o zrážkach zo mzdy; zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, než by boli zrážky pri výkone rozhodnutia. Proti platiteľovi mzdy nadobúda veriteľ právo na výplatu zrážok okamihom, keď sa platiteľovi dohoda predložila.

19. Aplikáciou citovaných ustanovení právnych predpisov na zistený skutkový stav dospel súd k záveru, že žalobou uplatnený nárok žalobcu voči žalovanému je dôvodný. Právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným súd posúdil ako spotrebiteľský, v dôsledku čoho bolo potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia právnych predpisov o ochrane spotrebiteľa, a to vrátane zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

20. Súd sa v prvom rade zaoberal otázkou pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v konaní. Na základe predložených listinných dôkazov mal súd za preukázané, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok došlo k postúpeniu spornej pohľadávky z OTP Banky Slovensko, a.s. na spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., t. j. na súčasného žalovaného. Postúpenie pohľadávky na žalovaného bolo žalobcovi oznámené (pôvodným veriteľom) písomným oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 03.03.2017, pričom uvedené mal za preukázané aj súd v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 52Csp/11/2018, keď na základe návrhu žalovaného ako postupníka vydal dňa 11.05.2018 platobný rozkaz č.k. 52Csp/11/2018-68. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že žalovaný je v konaní pasívne vecne legitimovaný.

21. Následne sa súd zaoberal návrhom žalobcu na prerušenie konania za účelom podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie, resp. na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov pred Ústavným súdom Slovenskej republiky. Návrh žalobca odôvodnil tým, že inštitút dohody o zrážkach zo mzdy považoval za rozporný s právom Európskej únie a s medzinárodnou zmluvou. Súd však v danej veci nedospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov pred Ústavným súdom Slovenskej republiky. Rovnako súd nedospel k záveru, že v konaní vznikla potreba stanoviť hranice aplikácie únievého práva, o ktorých je oprávnený rozhodovať výlučne Súdny dvor Európskej únie, a to podaním návrhu na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor Európskej únie. Pokiaľ žalobca vo svojich vyjadreniach argumentoval tým, že inštitút dohody o zrážkach zo mzdy vytvára výraznú nerovnováhu medzi postavením zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, čím dochádza k porušeniu Smernice Rady 93/13/EHS, k tomu konajúci súd uvádza, že predmetná právna úprava bola zmenená zákonom č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý okrem iného novelizoval (zmenil a doplnil) aj niektoré ustanovenia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Jednou z týchto zmien bol práve aj zákaz využívania niektorých zabezpečovacích prostriedkov vo vzťahu k spotrebiteľom upravený v § 5 ods. 1 písm. a) a b) predmetného zákona, podľa ktorého sa za neprípustné považuje zabezpečenie uspokojenia pohľadávky alebo splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov v prospech predávajúceho alebo inej osoby, ibaže táto dohoda bola uzavretá vo forme osobitnej listiny, spotrebiteľ bol poučený o dôsledkoch jej uzavretia a mal možnosť ju odmietnuť, alebo zmenkou alebo šekom. Zákonodarcu tak priamo reagoval na skutočnosť, že všeobecná úprava v Občianskom zákonníku týkajúca sa dohody o zrážkach zo mzdy nevyžaduje schválenie súdom, stačí iba jednostranný úkon zo strany predávajúceho, čím sa vytvára výrazná nerovnováha medzi postavením zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Práve preto bolo žiaduce, aby tento inštitút nemohol byť používaný bez prísnejšej úpravy v neprospech spotrebiteľa. V zmysle v súčasnosti platnej právnej úpravy je tak

potrebné, aby o uzavretí takejto dohody (či už ako osobitnej zmluvy alebo ako zmluvného dojednania) spotrebiteľ mohol rozhodnúť a prípadne ju odmietnuť. Vyžaduje sa, aby predávajúci, ktorý koná v rámci zákonom uloženej povinnosti, dodržiaval riadnu odbornú starostlivosť, upozornil spotrebiteľa na toto ustanovenie, príp. poskytol jeho výklad tak, aby spotrebiteľ vedel urobiť uvážené rozhodnutie. Uvedené je zabezpečené práve potrebou uzatvorenia dohody o zrážkach zo mzdy vo forme osobitnej listiny, poučením spotrebiteľa o dôsledkoch jej uzavretia a možnosťou spotrebiteľa takúto dohodu odmietnuť. Keďže súd žalobe žalobcu v časti o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy vyhovel (ako vyplýva z nižšie uvedeného) a keďže žalobcom namietaná právna úprava týkajúca sa aplikácie inštitútu dohody o zrážkach zo mzdy v prípade spotrebiteľa už bola prekonaná (v súčasnosti účinná právna úprava poskytuje spotrebiteľovi dostatočnú ochranu pre prípad zneužitia daného inštitútu zo strany predávajúceho), súd návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) a c) CSP zamietol v súlade s § 162 ods. 3 CSP.

22. Čo sa týka výroku II. tohto rozsudku, ktorým súd odmietol podanie žalobcu zo dňa 13.11.2022, doručené súdu na pojednávaní dňa 14.11.2022, označené ako "návrh o zaplatenie 5.502,13 Eur s príslušenstvom", v tejto súvislosti súd poukazuje na svoje uznesenie č.k. 26Csp/52/2021-202 zo dňa 27.03.2023, ktorým žalobcu vyzval, aby v lehote 10 dní odstránil vady tohto podania. Nakoľko z uvedeného podania nebolo zrejmé, čo ním žalobca presne sleduje, t.j. či má súd uvedené podanie považovať za rozšírenie žaloby o ďalší nárok a to o nárok na zaplatenie 5.502,13 Eur s príslušenstvom, pričom žalobca stále trvá aj na určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, alebo sa žalobca v konaní plánuje domáhať už len zaplatenia 5.502,13 Eur s príslušenstvom, súd uznesením žalobcu vyzval na odstránenie väd podania, pričom zároveň súd žalobcu poučil, že ak sa v lehote určenej súdom podanie nedoplní alebo neopraví, súd podanie podľa § 129 ods. 3 CSP odmietne. Vzhľadom na to, že žalobca v určenej lehote vady podania neodstránil, súd uvedené podanie podľa § 129 ods. 3 CSP odmietol, nakoľko pre uvedený nedostatok nebolo možné v konaní o zaplatenie 5.502,13 Eur s príslušenstvom pokračovať. Predmetom konania tak zostali nároky pôvodne uplatnené žalobcom na základe žaloby. Nad rámec uvedeného však súd zdôrazňuje, že žalobca v uvedenom podaní tvrdil, že žalovaný si uplatnil duplicitne nárok z totožnej zmluvy (a to jednak v exekučnom konaní 36Ek/1380/2018, ktoré bolo vedené na základe právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 11.05.2018 č.k. 52Csp/11/2018-68, a jednak Dohodou o zrážkach zo mzdy). V tejto súvislosti však súd poukazuje na to, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 25.000 Eur, pričom ku dňu postúpenia pohľadávky bola celková výška pohľadávky žalovaného vo výške 27.660,71 Eur, z toho istina vo výške 23.645,67 Eur. Žalovaný si v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 52Csp/11/2018 uplatnil iba sumu vo výške 5.000 Eur, pozostávajúcu z neuhradenej istiny úveru vo výške 5.000 Eur, zvyšnú časť dlžnej sumy si v uvedenom konaní žalovaný neuplatnil. Na základe uvedeného bol žalobca platobným rozkazom č.k. 52Csp/11/2018-68 zo dňa 11.05.2018 zaviazaný zaplatiť žalovanému iba sumu 5.000 Eur spolu s príslušenstvom. Na základe Dohody o zrážkach zo mzdy zamestnávateľ zrazil zo mzdy žalobcu sumu spolu vo výške 5.502,13 Eur, ktorú poukázal žalovanému, pričom ako vyplýva z listu žalovaného adresovaného zamestnávateľovi žalobcu, dlh k 27.05.2020 predstavoval spolu sumu 25.455,98 Eur, z toho istina vo výške 18.392,09 Eur. Z uvedeného vyplýva, že suma 5.000 Eur - istina, na zaplatenie ktorej bol žalobca zaviazaný platobným rozkazom, a suma 5.502,13 Eur zrazená žalobcovi na základe Dohody o zrážkach zo mzdy (i v prípade, ak by bola celá započítaná na istinu) neprevyšovala celkovú výšku dlžnej istiny. Vzhľadom na uvedené tak bolo zrejmé, že žalovaný si neuplatnil duplicitne nárok z totožnej zmluvy.

23. Súd ďalej pristúpil k posudzovaniu jednotlivých žalobcom v žalobe uplatnených nárokov. Žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že dohoda o zrážkach zo mzdy zo zmluvy o OTP refinanc exprese č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 25.10.2013 (t.j. dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá tvorí súčasť tejto spotrebiteľskej zmluvy, konkrétne je obsiahnutá v článku IX. zmluvy) uzavretá medzi žalobcom a dodávateľom OTP Banka Slovensko, a.s., je neplatná. Sporné medzi stranami bolo, či predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy bola dojednaná individuálne a či spôsobovala značnú nerovnováhu v právach žalobcu a žalovaného. Žalobca vo svojej argumentácii neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy odvodzoval aj od § 5a ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

24. Súd vo vzťahu k vyššie uvedenému uvádza, že zákaz zabezpečenia splnenia záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy dohodou o zrážkach zo mzdy, ktorý je obsiahnutý v ustanovení § 5a ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bol do právneho poriadku zavedený až zákonom č. 102/2014 Z. z. s účinnosťou od 01.05.2014. Aj s ohľadom na znenie prechodného ustanovenia (§

29b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa) je zrejmé, že toto ustanovenie nedopadá na právne vzťahy vzniknuté pred účinnosťou tohto zákona. Keďže predmetná spotrebiteľská zmluva, ktorej súčasťou je aj dohoda o zrážkach zo mzdy, bola uzavretá ešte dňa 25.10.2013, zákaz upravený v ustanovení § 5a ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa sa na ňu nevzťahuje. Uvedené však nevylučuje, aby v konkrétnom prípade nebola takáto dohoda o zrážkach zo mzdy vyhodnotená ako neprijateľná podmienka v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka, a teda ako neplatný právny úkon (v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka).

25. Neprijateľnou podmienkou je zmluvná podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Znak neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo ktorá je v rozpore s účelom zákona, podľa ktorého bola dojednaná. Neprijateľnou podmienkou nie je podmienka, ktorá bola individuálne dojednaná. V prejednávacom prípade však žalovaný ako dodávateľ nepreukázal, že predmetná zmluvná podmienka o dohode o zrážkach zo mzdy bola individuálne dojednaná (porovnaj § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka), súd preto vychádzal z toho, že k individuálnemu dojednaniu nedošlo. Navyše, z vykonaného dokazovania je zrejmé, že išlo o formulárovú vopred pripravenú zmluvu, ktorej obsah žalobca nemohol nijako ovplyvniť. Je pritom všeobecne známou skutočnosťou, že banky v takýchto prípadoch neumožňujú individuálne (odlišné) dojednanie zmluvných podmienok.

26. Dohoda o zrážkach zo mzdy umožňuje veriteľovi dosiahnuť uspokojenie pohľadávky siahnutím na majetok spotrebiteľa bez predchádzajúceho odobrenia súdom či iným nezávislým tribunálom. V podstate ide o exekúciu majetku s tým rozdielom, že ju nevykonáva orgán verejnej moci, ale súkromný subjekt. Platiteľ mzdy začne s vykonávaním zrážok zo mzdy spotrebiteľa a s vyplácaním týchto platieb priamo veriteľovi momentom, keď je mu táto dohoda predložená. Všeobecná úprava v Občianskom zákonníku nevyžaduje schválenie súdom, stačí iba jednostranný úkon zo strany veriteľa. Pritom ide okrem iného aj o otázku, či dlh existuje a v akej výške. Výšku dlhu si veriteľ sám diktuje, zrážky zo mzdy dlžníka sa vykonávajú z vôle veriteľa a dlžník nemá možnosť ich priamo zastaviť, a to ani v prípade, keď dlh voči veriteľovi neuznáva (t. j. keď je medzi nimi spor). Dlžník je tak vystavený jedine konaniu a rozhodovaniu veriteľa, čím sa môže vytvoriť výrazná nerovnováha medzi postavením zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy takisto umožňuje obísť dôležitý prvok únieového práva, a to ex offio súdnu kontrolu zmluvných podmienok, t. j. posúdenie, či zmluvné podmienky nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (neprijateľné zmluvné podmienky). Spotrebiteľovi je preto nevyhnutné poskytnúť súdnu ochranu, najmä ak existuje nebezpečenstvo, že inštitút zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej kontroly, na čo musí súd vždy brať zreteľ. Konajúci súd v tejto veci poukazuje aj na ustálenú rozhodovaciu prax vyšších súdnych inštancií, napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/313/2016 zo dňa 25.08.2016, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/28/2018 zo dňa 27.02.2018 či rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/418/2016 zo dňa 27.02.2018.

27. Z vyššie uvedených dôvodov je žiaduce, aby dohoda o zrážkach zo mzdy v spotrebiteľských vzťahoch spĺňala prísnejšie kritériá, ktoré by vyvažovali postavenie spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany. V opačnom prípade by bolo potrebné vyhodnotiť dohodu o zrážkach zo mzdy ako neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľ by mal mať možnosť odmietnuť uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy, resp. takáto dohoda by mala byť uzavretá až následne, keď už dlh spotrebiteľa vznikol a stal sa splatným. Spotrebiteľ by mal byť takisto zo strany veriteľa upozornený na toto ustanovenie, a mal by byť poučený o jeho význame a následkoch tak, aby spotrebiteľ vedel urobiť uvážené rozhodnutie. V tejto súvislosti je rovnako žiaduce, aby dohoda o zrážkach zo mzdy bola uzavretá vo forme osobitnej listiny, a nie "skrytá" v zmluvných ustanoveniach. V prejednávacom prípade dohoda o zrážkach zo mzdy nespĺňa ani jedno z týchto prísnejších kritérií. Konajúci súd preto uzatvára, že dohoda o zrážkach zo mzdy vynútená v súvislosti s uzatvorením formulárovej zmluvy spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, pretože umožňuje žalovanému bez súdnej kontroly vymôcť od žalobcu plnenia, ktoré môžu mať základ (aj) v neprijateľných zmluvných podmienkach. Žalovaný pri použití tohto zabezpečovacieho inštitútu nie je žiadnym spôsobom limitovaný, sám si určuje výšku dlžnej sumy a bez akejkoľvek (súdnej) kontroly siaha na majetok žalobcu. Žalovaný pritom upozornil zamestnávateľa žalobcu, že tento nie je oprávnený

posudzovať predloženú dohodu o zrážkach zo mzdy ani odmietnuť vykonávať zrážky zo mzdy na jej základe, pričom v prípade odmietnutia vykonávania zrážok žalovanému zodpovedá za prípadnú škodu.

28. Súd vzhľadom na vyššie uvedené určil, že predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá je uvedená v článku IX. zmluvy o OTP refinanc exprese č. XXX/XXXX/XXSU zo dňa 25.10.2013, uzavretej medzi OTP Bankou Slovensko, a.s. ako bankou a žalobcom ako dlžníkom (t.j. celý článok IX. zmluvy), je neprijateľnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho je neplatná v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. V danom prípade predmetnú dohodu o zrážkach zo mzdy je možné považovať za súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, žalobcovi preto vyplývalo právo domáhať sa určenia neplatnosti tejto dohody aj z § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 137 ods. d) Civilného sporového poriadku.

29. Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že ak by sme prijali záver o tom, že žalobca požaduje určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, potom navrhované znenie petitu žalobcu neobstojí, nakoľko v predmetnom petite niet zmienky o neprijateľnosti zmluvnej podmienky, požaduje sa len neplatnosť Dohody o zrážkach zo mzdy ako takej. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že zo žaloby vyplýva, že žalobca navrhol určenie, že Dohoda o zrážkach zo mzdy predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 Občianskeho zákonníka. Skutočnosť, že priamo v petite sa žalobca domáhal určenia, že dohoda o zrážkach zo mzdy zo zmluvy je neplatná (bez zmienky o neprijateľnosti zmluvnej podmienky) podľa názoru súdu nebráni v tom, aby súd určil, že táto dohoda o zrážkach zo mzdy (ktorá je uvedená v článku IX. zmluvy), je neplatná práve z dôvodu, že sa jedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku, o to viac, ak súd musí ex offo skúmať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách. Konajúci súd poukazuje na uznesenie Súdneho dvora Európskej únie C-76/10 POHOTOVOSTĚ, s.r.o. proti H. S., obsahujúce jednoznačnú požiadavku na ochranu spotrebiteľa pred nečestnými klauzulami, a to vždy a za každých okolností. Súdny dvor Európskej únie judikoval, že vnútroštátny súd má aj bez návrhu posudzovať nekalú povahu zmluvnej podmienky (C-40/08 Asturcom Telecomunicaciones). Táto možnosť priznaná súdu sa považuje za nevyhnutnú na zabezpečenie účinnej ochrany spotrebiteľa, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie alebo má ťažkosti s ich uplatnením (C-168/05 Mostaza Claro, C-473/00 Cofidis). S poukazom na uvedené národný súd musí mať možnosť skúmať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách a musí ich skúmať ex offo (rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie C-240/98 až C-244/98 Oceáno Grupo Editorial, C-243/08 Pannon GSM).

30. Žalovaný ďalej namietal, že si pohľadávku vyplývajúcu z tejto zmluvy uplatnil žalobou, na základe ktorej bolo rozhodnuté platobným rozkazom zo dňa 11.05.2018 sp. zn. 52Csp/11/2018, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 19.06.2018 - vo veci teda bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté. Právoplatný platobný rozkaz zakladá prekážku res iudicata a teda titul (zmluva), ktorý bol zabezpečený dohodou o zrážkach zo mzdy je nesporný a potvrdený súdom. Ani s týmto argumentom sa súd nestotožnil. Ako totiž vyplýva z vyššie uvedeného, žalovaný si v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 52Csp/11/2018 uplatnil iba sumu vo výške 5.000 Eur, pozostávajúcu z neuhradenej istiny úveru vo výške 5.000 Eur, zvyšnú časť dlžnej sumy si v uvedenom konaní žalovaný neuplatnil, pričom však tvrdil, že ku dňu postúpenia pohľadávky bola celková výška pohľadávky žalovaného vo výške 27.660,71 Eur, z toho istina vo výške 23.645,67 Eur. Súd v konaní o vydanie platobného rozkazu preskúmal návrh vrátane príloh (a teda aj vrátane zmluvy o spotrebiteľskom úvere) vo vzťahu k uplatnenému nároku a keďže dospel k záveru, že návrh je vo vzťahu k uplatnenému nároku dôvodný, platobný rozkaz v navrhovanom rozsahu (istiny vo výške 5.000 Eur) vydal. Konajúci súd zdôrazňuje, že i v prípade, ak by bola niektorá zmluvná podmienka obsiahnutá v zmluve o spotrebiteľskom úvere neprijateľná, na zaplatenie istiny úveru by bol žalobca povinný za každých okolností. V danom prípade mal teda konajúci súd za to, že návrh na vydanie platobného rozkazu bol v uplatnenej časti dôvodný aj napriek tomu, že spotrebiteľská zmluva obsahovala neprijateľnú zmluvnú podmienku. Právoplatný platobný rozkaz však v danom konkrétnom prípade nezakladá prekážku res iudicata, keďže titul (zmluva), ktorý bol zabezpečený dohodou o zrážkach zo mzdy, bol predmetom súdneho prieskumu len vo vzťahu k uplatnenej časti, pričom v uplatnenom rozsahu bol nárok žalovaného dôvodný.

31. Žalovaný tiež argumentoval, že v tomto konaní nie je pasívne vecne legitimovaný, pretože predmetnú (neprijateľnú) zmluvnú podmienku nedohodol so žalobcom on, ale OTP Banka Slovensko, a.s. Konajúci súd sa s touto argumentáciou nestotožňuje, keďže v zmysle § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka s

postúpenou pohľadávkou prechádza na postupníka aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené, a to vrátane práv vyplývajúcich zo zabezpečenia pohľadávky (ide o tzv. singulárnu sukcesiu). Na žalovaného teda okrem postúpenej pohľadávky prešli aj všetky práva vyplývajúce z predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy. Z vykonaného dokazovania pritom vyplýva (a medzi stranami to ani nebolo sporné), že žalovaný si aj uplatnil svoje práva vyplývajúce z dohody o zrážkach zo mzdy u zamestnávateľa žalobcu, ktorý na základe toho vykonával zrážky zo mzdy žalobcu. Argumentácia žalovaného je preto účelová až absurdná, keďže je to práve žalovaný, kto zrážkami zo mzdy zasahuje do práv žalobcu, a nie jeho právny predchodca (OTP Banka Slovensko, a.s. ako postupca). Pre žalobcu by preto nemalo žiaden zmysel, ak by sa domáhal určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy voči OTP Banke Slovensko, a.s., ktorá žiadne zrážky zo mzdy nerealizuje. Právny vzťah z dohody o zrážkach zo mzdy existuje medzi žalobcom a žalovaným, na ktorého prešli postúpením pohľadávky všetky práva vyplývajúce z tejto dohody o zrážkach zo mzdy.

32. Žalobca si podanou žalobou voči žalovanému uplatnil aj nárok na finančné zadosťučinenie vo výške 100 Eur, ktorý súd vyhodnotil v celom rozsahu ako dôvodný. Právo spotrebiteľa domáhať sa finančného zadosťučinenia vyplýva z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 13Co/80/2016 zo dňa 20.03. 2018). Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na konkrétne okolnosti prejednávaneho prípadu. Súd konštatuje, že za daného skutkového stavu, s ohľadom na porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol na súde v tomto konaní (súd určil dohodu o zrážkach zo mzdy za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti), je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné. Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia bol súd toho názoru, že suma vo výške 100 Eur je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu a súčasne zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi primeranú satisfakciu a súčasne odrádza žalovaného od ďalšieho porušovania práv spotrebiteľov.

33. Súd sa zaoberal pri posudzovaní nároku žalobcu na finančné zadosťučinenie aj viacerými námietkami žalovaného, ktoré však vyhodnotil ako nedôvodné. Jednou z nich bola argumentácia, že žalobca nie je osobou, ktorá na súde úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Žalovaný v tejto súvislosti argumentoval, že žiadne také právoplatné rozhodnutie vo veci samej neexistuje, resp. žalobca ho nepredložil. Súd však uvedenú skutočnosť nepovažuje za prekážku priznania nároku na finančné zadosťučinenie, keďže súd práve týmto rozsudkom konštatuje porušenie povinnosti na strane žalovaného. Podľa názoru súdu nie je vylúčené, aby konštatovanie porušenia povinnosti a priznanie satisfakcie za takéto porušenie bolo obsiahnuté v tom istom rozhodnutí súdu. Opačný záver pritom nie je možné vyvodiť ani zo samotného znenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. V danom prípade spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva (súd žalobe v časti o určení neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy vyhovel). Súd taktiež uvádza, že ak by prijal záver, že spotrebiteľ si môže uplatniť nárok na finančné zadosťučinenie iba samostatnou žalobou a až po právoplatnom skončení konania, v ktorom sa porušenie povinnosti skonštatovalo, uvedené by bolo v rozpore s princípom hospodárnosti konania, keďže by sa v tej istej veci museli viesť dve samostatné súdne konania. Takýto výklad je v rozpore nielen s jazykovým znením zákona, ale ide aj proti účelu zákona, a preto je potrebné odmietnuť ho.

34. Žalovaný vo vzťahu k nároku žalobcu na finančné zadosťučinenie taktiež namietal, že nie je subjektom, ktorý so žalobcom uzatvoril zmluvu, a preto aj v prípade, ak by súd v rozhodnutí porušenie spotrebiteľských práv žalobcu skonštatoval, žalovaný nemôže byť za takéto porušenie zodpovedný.

Žalovaný tak podľa jeho názoru nie je vo vzťahu k nároku na finančné zadostučinenie pasívne vecne legitimovaný, keďže si len uplatnil odkúpenú pohľadávku voči žalobcovi (pričom výšku tejto pohľadávky deklaroval peňažný ústav v prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok). Súd sa s vyššie uvedenou argumentáciou žalovaného nestotožnil. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stáva veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobúda s príslušenstvom a všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Každému subjektívnemu právu však zodpovedá subjektívna povinnosť. Postúpenie pohľadávky ako singulárna sukcesia tak predstavuje vstup právneho nástupcu nie len do určitých konkrétnych práv, ale aj povinností svojho právneho predchodcu. Jednou z týchto povinností v danom prípade je aj povinnosť zodpovedať za porušenie práva spotrebiteľa v prípade jeho úspešného uplatnenia na súde formou finančného zadostučinenia. Nie je možné považovať za právne udržateľnú argumentáciu, že subjekt, ktorý si priamo uplatňuje pohľadávku (realizuje svoje právo), ktorá naňho prešla postúpením (v danom prípade formou zrážok zo mzdy), a tým priamo zasahuje do majetkovej sféry spotrebiteľa, zároveň nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom v prípade, ak uplatnením si predmetnej pohľadávky (realizovaním práva) došlo k porušeniu práv spotrebiteľa (konštatovanie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy v dôsledku neprijateľnej zmluvnej podmienky). Za takéhoto stavu by totiž nastala situácia, keď by postupník z postúpenej pohľadávky mal len práva, avšak žiadne povinnosti, pričom za tieto povinnosti by zodpovedal postupca, t. j. odlišný subjekt od postupníka, ktorý však už s predmetnou pohľadávkou nemá nič spoločné a jej uplatňovanie, resp. neuplatňovanie ani nemôže ovplyvniť.

35. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súd vyhovel žalobe, ktorou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti (neprijateľnosti) dohody o zrážkach zo mzdy a zaplataenia finančného zadostučinenia vo výške 100 Eur.

36. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 2 CSP, resp. vo vzťahu k odmietnutiu podania žalobcu zo dňa 13.11.2022 analogicky ako pri zastavení konania podľa § 256 ods. 1 CSP a s použitím čl. 4 ods. 1 základných princípov CSP. Odmietnutie podania žalobcu zavinil samotný žalobca tým, že podal neúplný a nezrozumiteľný návrh o zaplataenie 5.502,13 Eur s príslušenstvom a principiálne by preto bolo namieste priznanie náhrady trov konania protistrane, teda v tomto prípade žalovanému. Ak strana sporu uplatní niekoľko samostatných nárokov, postupuje sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa zásad pre priznanie náhrady trov konania pri každom nároku samostatne. V danom prípade si žalobca uplatnil 3 samostatné nároky: (I) určenie, že Dohoda o zrážkach zo mzdy zo zmluvy je neplatná; (II) zaplataenie finančného zadostučinenia 100 Eur; (III) zaplataenie 5.502,13 Eur. Vo vzťahu k bodu I. a II. bol žalobca úspešný, vo vzťahu k bodu III. bol návrh žalobcu odmietnutý, pričom odmietnutie podania žalobcu zavinil žalobca. Žalobca tak bol úspešný vo vzťahu k dvom nárokom a neúspešný vo vzťahu k jednému nároku. Naopak žalovaný bol úspešný vo vzťahu k jednému nároku a neúspešný vo vzťahu k dvom nárokom. Aby bolo možné určiť pomer úspechu a neúspechu v celom konaní, je potrebné každý z troch nárokov považovať za 1/3 celku resp. 33 % z celkovo uplatneného nároku (pričom je potrebné ich z tohto hľadiska považovať za rovnocenné nároky). Žalobca mal teda v konaní úspech v rozsahu 66 % a neúspech v rozsahu 33 %. Súd teda žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 33 % (66 % - 33 %). O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní, odo dňa jeho doručenia, na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.